

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2014, č. j. KrÚ57583/2014/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 61 A 30/2014 – 131,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č. j. 61 A 30/2014 – 131, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 9. 2014, č. j. KrÚ57583/2014/ODSH/14, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 36 100,40 Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2014, č. j. KrÚ57583/2014/ODSH/14. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání K. S. proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend ze dne 26. 5. 2014, č. j. OSA/P-131/14-D/32, jímž byl stěžovatel uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť se měl dopustit přestupku v provozu na

pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) cit. zák., a to tím, že dne 22. 1. 2014 kolem 00:30 hodin v Pardubicích na ul. Na Drážce u společnosti Automobily Liška, ve směru jízdy na obec Sezemice užil v provozu na pozemních komunikacích vozidlo VW Sharan, registrační značky X, ačkoliv nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem a to z důvodu použití kol s pneu rozměru 235/45 ZR 17, které na vozidlo nejsou schváleny. Za tento přestupek byla stěžovateli podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o pozemních komunikacích a v souladu s § 11 a 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Odvolání bylo zamítnuto podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jako podané osobou k tomu neoprávněnou, neboť žalovaný neuznal K. S. zaslouplou plnou moc k zastupování stěžovatele ve formě prosté kopie (scanu).

Krajský soud dospěl k závěru, že ačkoli správní řád nevyžaduje předložení originálu plné moci, v nyní projednávané věci správní orgán zdůvodnil, že tento jeho požadavek plynul z důvodu obezřetnosti na základě jeho předchozích zkušeností, což nelze považovat za projev libovůle. Ze spisu navíc bylo prokázáno, že K. S. obdržel výzvu k předložení plné moci v originálu s poučením obsahujícím následky nesplnění uložené povinnosti. Pokud jde o doručování, správní orgán se pokusil doručit výzvu k doplnění plné moci nejprve na elektronickou adresu X a dále z důvodu nepotvrzení jejího přijetí prostřednictvím pošty na adresu trvalého pobytu K. S. Druhá elektronická adresa nebyla akceptována proto, že obsahovala diakritická znaménka, přičemž krajský soud zdůraznil, že z § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nelze dovodit právo účastníka řízení na splnění jeho požadavku doručovat na elektronickou adresu. Na elektronickou adresu doručuje správní orgán zejména v případě, může-li to přispět k urychlení řízení. Krajský soud také potvrdil závěr správních orgánů, že tyto neměly povinnost doručovat výzvu k odstranění vad plné moci přímo zmocniteli, tj. stěžovateli, neboť se nejednalo o případ podle § 34 odst. 1 správního řádu, nýbrž postačovalo její doručení údajnému zmocněnci. Poněvadž bylo odvolání podáno osobou neoprávněnou, nemohlo dojít ani k porušení principu dvojinstančnosti řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ Z kasační stížnosti však plyne, že je stěžovatelem uplatňován rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel setrvává na svém názoru, že scan plné moci plně dostačuje k prokázání zmocnění; k tomu stěžovatel odkazuje jednak na usnesení Krajského soudu v Pardubicích č. j. 52 A 10/2014 – 32 a č. j. 52 A 9/2014 - 34, v nichž obviněného z přestupku zastupoval rovněž zmocněnec K. S., a také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014 – 33, ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 As 135/2014 – 31, a ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. Stěžovatel má za to, že na věci nemůže nic změnit ani fakt, že stěžovatele zastupoval právě K. S. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud toto byl jediný důvod neakceptování scanu plné moci, měl tuto svou pochybnost správní orgán vyjádřit již ve výzvě k doplnění originálu. Nadto se stěžovatel domnívá, že K. S. je správním orgánům osoba známá, vystupující v desítkách řízení, v nichž nikdy nebyla zpochybnována udělená plná moc. Stěžovatel je tak toho názoru, že správní orgán měl naopak dojít k závěru, že je vysoce nepravděpodobné, že by vztah mezi stěžovatelem a zmocněncem neexistoval. K. S. navíc podal za stěžovatele včasné odvolání a také doručil správnímu orgánu obsahově přiléhavé vyjádření k obvinění obsahující správnou spisovou značku (i s č. j. předvolání), a tedy správní orgán nemohl mít pochybnost o existenci zmocnění. Stěžovatel se domnívá, že ani samotná výzva k doložení originálu plné moci

pokračování

nemá oporu v právním předpisu, požadavek správního orgánu tak šel nad rámec povinností účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 171/2014 - 26).

Předmětná výzva k doložení originálu plné moci navíc nebyla stěžovateli oznámena. Zmocněnec stěžovatele požádal správní orgán o doručování na elektronickou adresu X, avšak správní orgán mu na tuto adresu nedoručoval. Doručení fikcí na adresu trvalého pobytu proto nemohlo mít právní účinky. Správní orgán nerespektoval pořadí stanovené v § 20 odst. 1 správního řádu a písemnost doručoval tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Zda je na elektronické adrese zmocněnce zřízen elektronický podpis, je dle stěžovatele bez významu, neboť potvrzení přijetí písemnosti lze učinit i z jiné elektronické adresy, která disponuje certifikátem elektronického podpisu vydaným stejnému subjektu. Stěžovatel se navíc domnívá, že doručování na e-mail X mohlo přispět k urychlení řízení. Za účelovou považuje stěžovatel argumentaci soudu o fakultativnosti doručování na elektronickou adresu, neboť správní orgán se pokusil zmocněnci doručit výzvu na elektronickou adresu, a je tak evidentní, že jeho požadavek akceptoval, doručoval však na jinou adresu, než kterou mu zmocněnec sdělil (X). Stěžovatel se domnívá, že poněvadž byla výzva k doložení originálu plné moci vyhotovena dne 22. 4. 2014 a odvolání bylo podáno dne 10. 6. 2014, správní orgán stěžovatele k předložení bezvadné plné moci nevyzval vůbec.

Stěžovatel je dále přesvědčen, že má-li předmětná výzva zavazovat, musí být doručena také přímo zmocniteli. Krajský soud tuto otázku posoudil dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 36, stěžovatel se však domnívá, že se jedná o závěr nesprávný. Stěžovatel uvedené rozhodnutí vykládá odlišně, a to tak, že nevyklučuje aplikaci závěru uvedeného v rozsudku č. j. 4 As 27/2011 - 37, tudíž že výzva má být sice primárně zaslána zmocněnci, avšak nereagoval-li na ni zmocněnec, mohl a měl se správní orgán s předmětnou výzvou obrátit na zmocnitele. Stěžovatel se totiž domnívá, že zpochybňoval-li správní orgán existenci zmocnění jako takového, neměl se zmocněncem jednat vůbec a jeho úkony měly směřovat přímo na zmocnitele, jakožto jedinou relevantní osobu v řízení, která navíc může uvedenou vadu napravit. V tomto případě se totiž neuplatní § 34 odst. 2 správního řádu; ten by se uplatnil pouze tehdy, bylo-li by zastoupení účastníka řízení postaveno najisto.

Stěžovatel závěrem upozorňuje, že pokud správní orgán, resp. krajský soud, uvádí, že je nutno dbát maximální obezřetnosti při zastoupení K. S., ani výzva doručená tomuto subjektu nemůže mít jakýkoli vliv na postavení zmocnění na vyšší úroveň jistoty, než plná moc doručená v kopii, neboť pokud by podpis na kopii plné moci nebyl podpisem stěžovatele, nebyl podpisem stěžovatele ani podpis na scanu, předložení originálu plné moci se stejným podpisem by tak nepřineslo žádné další ověření existence zmocnění. Proto bylo na místě zaslat výzvu k doplnění originálu plné moci právě stěžovateli, který mohl scan plné moci doplnit originálem, nebo existenci zmocnění vyvrátit.

Stěžovatel je toho názoru, že odvolání bylo za stěžovatele podáno osobou k tomu oprávněnou – stěžovatelovým zástupcem, neboť neexistovala žádná indicie o tom, že by si stěžovatel nepřál být K. S. v řízení zastupován.

S ohledem na vše uvedené stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že se zcela ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu, odkázal na své rozhodnutí a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ze spisového materiálu je podstatné, že se stěžovatelem bylo dne 26. 3. 2014 zahájeno řízení o přestupku a byl zároveň předvolán k ústnímu jednání na den 16. 4. 2014 v 16.00 hod. Dne 15. 4. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně od K. S. elektronickou cestou z e-mailové adresy X žádost o doplnění údajů k zahájenému správnímu řízení spolu se scanem plné moci ze dne 9. 4. 2014 udělené panem M. panu S. k zastupování ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeného pod sp. zn. OSA/9-131/14-D/13. V obou těchto dokumentech byla obsažena také žádost zmocněnce o doručování na uvedenou elektronickou adresu. Dne 16. 4. 2014, cca v 7 hod ráno, tj. v den nařízeného ústního jednání, obdržel správní orgán prvního stupně další podání od pana S. označené jako vyjádření ke spisu. V něm pan S. požádal mj. o doručování na elektronickou adresu X (ačkoli zpráva byla odeslána z první výše uvedené elektronické adresy). Zpráva obsahovala opět již zmiňovanou plnou moc (scan), v níž zmocněnec požádal o doručování na e-mail X. E-mailovou zprávou v cca 8 hod ráno dne 16. 4. 2014 bylo správním orgánem panu S. sděleno, že na základě scanu plné moci s ním nemůže být jednáno jako se zmocněncem přestupce. Dne 16. 4. 2014 v 16.00 hod proto proběhlo ústní jednání. Dne 22. 4. 2014 vyzval správní orgán prvního stupně pana S. k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Tato výzva byla zaslána na e-mailovou adresu X s poučením, že pokud nebude převzetí této zprávy potvrzeno zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, další písemnosti nebudou na tuto elektronickou adresu zasílány a bude postupováno, jako by pan S. o tento způsob doručování nepožádal. Poněvadž k potvrzení převzetí této zprávy nedošlo, odeslal správní orgán prvního stupně panu S. výzvu na adresu trvalého bydliště. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 25. 4. 2014; fikce doručení nastala dne 5. 5. 2014. Dne 26. 5. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání shora popsáného přestupku. Zároveň v něm uvedl, že pana K. S., s ohledem na nepředložení originálu plné moci, nepovažoval za stěžovatelova zmocněnce. Toto rozhodnutí bylo doručováno přímo stěžovateli, jenž si jej převzal dne 28. 5. 2014. Dne 10. 6. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně odvolání proti rozhodnutí podané panem S. z elektronické adresy X. Dne 12. 6. 2014 byla panu S. zaslána výzva k odstranění vad podání ve lhůtě pěti dnů na adresu jeho trvalého pobytu; doručena byla fikcí dne 26. 6. 2014. Na tuto pan S. nereagoval, proto žalovaný odvolání zamítl jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou.

Pro nyní projednávanou věc je zásadní otázkou posoudit, zda byl scan plné moci dostatečný k prokázání zástupčího oprávnění pana S. jednat ve věci za stěžovatele.

Dle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si (ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Otázka, zda je nutné, aby plná moc byla správnímu orgánu předložena v originálu či ověřené kopii, nebo zda postačuje plná moc v prosté kopii, již byla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu například v rozsudku ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 – 65,

pokračování

nebo ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. Nejvyšší správní soud ve druhém z citovaných rozsudků uvedl, že k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda byla účastníkem řízení skutečně udělena. V takovém případě si správní orgán vyžádá plnou moc v originále nebo její ověřenou kopii. Dále bylo v rozsudku konstatováno, že správní řád nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla předložena v originálu nebo v ověřené kopii, a ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v této podobě. Dostačuje-li předložení plné moci v prosté kopii, je na její roveň postaven i scan plné moci zasláný e-mailem. Plná moc, resp. průkaz plné moci, je prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že účastník správního řízení se dohodl na svém zastoupení a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Obsahem průkazu plné moci pak musí být pouze uvedení osoby zmocněnce, konkrétní rozsah zmocnění, okamžik, od kterého platí, a podpis zmocnitele. Pokud zmocněnec disponoval udělenou plnou mocí mající všechny uvedené náležitosti, bylo pro to, aby nastaly účinky zastoupení, dostatečné, že její prostá kopie (scan) byla předložena správnímu orgánu v řízení, k němuž se vztahovala.

Nejvyšší správní soud neshledává důvod, aby se od závěrů vyslovených v citované judikatuře odchýlil. V projednávané věci se zmocněnec stěžovatele prokázal kopií plné moci, v níž byl jasně uveden rozsah zmocnění, označena osoba zmocněnce, datum udělení plné moci i podpis stěžovatele. Správní orgán však na základě svých předchozích zkušeností e-mailem zaslano kopii plné moci neakceptoval. Žalovaný uvedl, že opatrnost a obezřetnost správního orgánu prvního stupně byly na místě s ohledem na osobu zvoleného zmocněnce, který v jiných řízeních po zaslání kopie plné moci datovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem následně namítá pozbytí účinnosti takové plné moci. Proto byl tento zmocněnec vyzván k doplnění originálu plné moci. Tento postup byl aprobován také krajským soudem.

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v postupu správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, shledal hned několik závažných pochybení.

Správní orgán prvního stupně již v předvolání stěžovatele k ústnímu jednání výslovně uvedl, že *„není-li plná moc udělena ústně do protokolu, je nezbytné, aby byl správnímu orgánu předložen originál plné moci, úředně ověřená kopie plné moci, případně plná moc autorizované zkonvertovaná ve smyslu § 22 zákona č. 300/2008 Sb.“* Takový požadavek však, jak to plyne z § 33 odst. 1 správního řádu i z judikatury správních soudů, jde nad rámec povinností účastníka řízení. Neakceptování tohoto požadavku a předložení plné moci toliko v kopii tak nepředstavovalo nedostatek prokázání zastoupení a nemohlo jít k tíži účastníka řízení.

Plná moc, tedy její kopie (scan), byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 15. 4. 2014 datovou zprávou z elektronické adresy X (elektronický podpis nebyl platný s ohledem na neplatnost časového razítka). Z plné moci plyne, že byla udělena k zastupování stěžovatele ve věci vedené pod sp. zn. OSA/P-131/14-D/13. V datové zprávě doručené následujícího dne pan S. omluvil stěžovatelovu i svou nepřítomnost na jednání dne 16. 4. 2014 a navrhl předvolat jako svědky zasahující policisty. Z právě uvedeného je evidentní, že správní orgán disponoval kopií plné moci, která je ve většině případů dostačujícím prostředkem k prokázání existence zmocnění. Navíc, z plné moci i z navazujících podání zmocněnce plyne, že byl s věcí obeznámen, v plné moci uvedl také osobní údaje stěžovatele (datum narození, bydliště), správnou spisovou značku i číslo jednací předvolání i údaje o místě a čase konání ústního jednání. Uvedené skutečnosti dle Nejvyššího správního soudu nasvědčují tomu, že vztah zmocnění mezi stěžovatelem a panem S. skutečně existoval.

Správní orgán přesto kopii plné moci neakceptoval, a panu S. zaslal e-mailovou zprávou upozornění, že s ním jednat nemůže, a následně (až po proběhnutím ústním jednání) mu zaslal výzvu k doplnění originálu plné moci ve lhůtě pěti dnů, aniž by mu však sdělil důvod svých pochybností. Pan S. na předmětnou výzvu žádným způsobem nezareagoval, proto správní orgán prvního stupně rozhodl tak, jako by stěžovatel zastoupen nebyl, a rozhodnutí ve věci doručil přímo jemu (aniž by mu dal prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí po jednání). Tímto postupem však došlo dle Nejvyššího správního soudu k porušení stěžovatelových práv jako účastníka řízení.

Jak již Nejvyšší správní soud předestřel, může se stát, že správní orgán na základě konkrétních okolností považuje kopii plné moci za nedostatečnou k prokázání existence zmocnění. V takovém případě je na místě vyzvat zmocněnce k doložení originálu plné moci, tedy ke kvalitativně vyššímu prokázání zmocnění, přičemž je vhodné, s ohledem na zákaz libovůle, v odůvodnění výzvy uvést důvody, proč se správní orgán nespokojil s prokázáním zmocnění předložením prosté kopie plné moci. Je-li pak zmocněncem originál plné moci předložen, pochybnosti správního orgánu jsou odstraněny a v řízení je možné pokračovat se zvoleným zmocněncem. Je-li však údajný zmocněnec nekontaktní, jako v nyní projednávané věci, pochybnosti správního orgánu přetrvávají a jediný, kdo je schopen je odstranit, je zmocnitel. V takovém případě je na místě vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele (obviněného z přestupku), který může jako jediný potvrdit, nebo vyvrátit existenci zmocnění. Bez tohoto úkonu nelze ve věci bez dalšího jednat, neboť účastník řízení se nemusí vůbec o zpochybnění existence zmocnění a pasivně jím zvoleného zmocněnce dozvědět a může tak být zásadním způsobem dotčen na svých právech (obdobně viz rozsudek ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37). Nejedná se tak o postup dle § 34 odst. 2 správního řádu [*(s) výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci*], neboť v tomto případě má správní orgán pochybnost o existenci zmocnění a musí postupovat tak, jakoby účastník řízení zastoupen nebyl. Poněvadž v nyní projednávané věci správní orgán vyzval k prokázání zmocnění předložením originálu plné moci pouze údajného zmocněnce, navíc bez uvedení jakýchkoli důvodů odůvodňujících jeho pochybnosti, odňal stěžovateli právo účastnit se řízení, neboť se zástupcem stěžovatele nejednal a jeho podání považoval za podání učiněná třetí osobou, nemající relevanci pro projednávanou věc. Stěžovatel se však domníval, že je v řízení zastoupen panem S. Takový postup správního orgánu nelze akceptovat, navíc za situace, jsou-li ze spisu evidentní indicie, že údajný zmocněnec je o věci plně informován, a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že jedná za účastníka řízení, a nikoliv sám za sebe. Již z chybného poučení v předvolání je zřejmé, že se správní orgán nesprávně domníval, že pro prokázání zmocnění je nutné předložení originálu plné moci a prostá kopie není dostačující. Vzhledem k tomu, že výzvu k jejímu doložení žádným způsobem neodůvodnil, nelze shledat na jeho straně jiné pochybnosti o existenci zmocnění. Až v rozhodnutí o odvolání žalovaný zdůvodnil, že správní orgán prvního stupně požadoval předložení originálu plné moci s ohledem na předchozí zkušenosti s panem S. Takové tvrzení však nemá oporu ve spisu ani v postupu správního orgánu prvního stupně. Postup stěžovatelova zmocněnce v jiných řízeních navíc nemůže být důvodem pro ignoraci plné moci jemu řádně udělené stěžovatelem. Ačkoli krajský soud poukazoval na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 As 171/2014 – 26, citoval z něj pouze pasáž týkající se procesní taktiky stěžovatelova zmocněnce, příp. jeho nynějšího zástupce (advokáta) v různých přestupkových řízeních, kdy jejich cílem je pouze protahování těchto řízení a dosažení prekluze odpovědnosti za přestupek. Krajský soud však pominul, že i přes tuto taktiku byl předmětným rozsudkem zrušen rozsudek krajského soudu v tamější věci mj. proto, že nebyla akceptována kopie plné moci udělená zmocněnci. K otázce formy plné moci postačující k prokázání zastoupení Nejvyšší správní soud uzavírá, že kopie plné moci je zásadně dostatečná. Má-li pak o existenci zmocnění správní orgán důvodné pochybnosti, je na místě vyzvat (údajného) zmocněnce k doložení originálu plné moci. Za situace, že je tento zmocněnec nekontaktní, nelze

pokračování

bez dalšího pokračovat v řízení, ale je nutné vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele, jenž je jediný s to udělení plné moci potvrdit nebo vyvrátit. V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal na straně správních orgánů takové důvody, které by měly jakkoli zpochybnit existenci zmocnění. Ani odkaz krajského soudu na rozsudek ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 36, nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit. Krajský soud totiž uvedený rozsudek nesprávně interpretoval. V tomto rozsudku bylo sice uvedeno, že správní orgán postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci, a ne zmocniteli. Nejvyšší správní soud však i v této věci odkázal také na již zmiňovanou judikaturu a uvedl, že k odstranění vad má být sice prvně vyzván zmocněnec, „*když však zmocněnec nereaguje a s ohledem na okolnosti věci je zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, je na místě odstranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele).*“ K této otázce tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že na straně správního orgánu neshledal takové pochybnosti, které by mohly zpochybnit existenci zmocnění, a proto bylo na místě akceptovat scan plné moci jako dostatečný. Nebyl-li tento akceptován, a na výzvu k odstranění vad zmocněnec nereagoval, což ani nemohl, neb mu nebylo možné na elektronickou adresu doručit, měl správní orgán, vzhledem k vysoké pravděpodobnosti existence zmocnění, vyzvat k prokázání zmocnění zmocnitele.

Pokud jde o podání blanketního odvolání panem S., z jeho textu plyne, že jej kontaktoval stěžovatel, že mu bylo doručeno nějaké rozhodnutí, proto bylo podáno z opatrnosti včasné odvolání. Nejvyšší správní soud předesílá, že vadný postup správního orgánu prvního stupně byl v odvolacím řízení završen. I z textu podaného odvolání je evidentní, že jej pan K. S. podal za stěžovatele, přesto byl vyzván k odstranění vad podání způsobem, jako by podával odvolání sám za sebe. Vzhledem k tomu, že vady podaného odvolání ve lhůtě pěti dnů neodstranil, rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítl jako podané neoprávněnou osobou. Jak již ale Nejvyšší správní soud uzavřel, plná moc předložená v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyla žádným způsobem zpochybněna a dle jejího obsahu se vztahovala také na řízení o opravných prostředcích. Nejvyšší správní soud pouze okrajově připomíná, že elementárním pravidlem správního procesu je zásada jednotnosti řízení v prvním a ve druhém stupni. Prvoinstanční řízení a řízení odvolací tak tvoří jeden celek, jedno správní řízení, nehledě na to, zda se v rámci odvolací instance projednává např. odvolání nepřipustné. Proto se plná moc předložená zmocněncem v řízení před správním orgánem prvního stupně vztahovala také na řízení odvolací. Žalovaný pochybil, rozhodl-li o odvolání tak, jako by bylo podáno neoprávněnou osobou, když bylo zřejmé, že je podáváno jménem stěžovatele. Postupem žalovaného byl stěžovatel zkrácen na svých právech účastnit se řízení a byla porušena také zásada dvojinstančnosti řízení.

Ze všeho již popsaného je zřejmé, že krajský soud posoudil zásadní otázky nesprávně, proč je nutno jeho rozhodnutí zrušit. Jelikož se však jednalo o pochybení správních orgánů, která ovlivnila zákonost napadeného rozhodnutí, je na místě již na základě uvedeného zrušit také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Stěžovatel kromě shora vypořádaných námitek brojí proti nesprávnému doručování jeho zmocněnci. Nedoručoval-li mu správní orgán písemnosti na jím preferovanou elektronickou adresu X, nemohlo dojít k fikci doručení při doručování na adresu trvalého pobytu. Jak je ale zřejmé již ze shora popsaného, není tato námitka v nyní projednávané věci rozhodná, neboť rozhodnutí krajského soudu i žalovaného bude zrušeno pro jinou, závažnější vadu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, *[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, doručuje správní orgán na požádání účastníka řízení na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*

Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu [v] *případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, vyslovil, že „*účelem institutu adresy pro doručování je docílit urychlení správního řízení, a nikoliv účelově manipulovat s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu*“. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 - 34, zdůraznil, že „*účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě. Z § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Pokud tedy správní orgán dospěje ke závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen doručovat na požadovanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy má správní orgán podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou*“.

Ze spisu plyne, že správní orgán prvního stupně doručoval prvně na zmocněncem zvolenou elektronickou adresu, ze které on sám činil svá podání, tj. X. Poněvadž nebylo toto doručení potvrzeno v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu, bylo zmocněnci doručováno na adresu trvalého pobytu; doručeno mu bylo fikcí. Krajský soud k tomuto způsobu doručení uvedl, že druhá elektronická adresa nebyla z důvodu obsažené diakritiky akceptována. Dle § 19 odst. 3 správního řádu totiž nelze dovodit procesní právo účastníka řízení na splnění jeho požadavku doručovat na elektronickou adresu, neboť dle tohoto ustanovení takto správní orgán doručuje, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Dospěje-li však správní orgán k závěru, že požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, bude mu doručovat standardním způsobem.

Nejvyšší správní soud předesílá, že se již se stejnou námitkou zabýval ve více řízeních, neboť pan S. zastupuje obviněné v různých přestupkových řízeních opakovaně s obdobnou procesní taktikou. Prvně musí Nejvyšší správní soud odmítnout tvrzení žalovaného, že na elektronické adresy s diakritikou nelze doručovat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26, Nejvyšší správní soud osvětlil, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu není absolutní, a to zejména v případech, kdy takovému doručování brání objektivní technická překážka. Ve výše označeném rozsudku se také uvádí, že „*Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz - CZ.NIC - na <http://háčekyčárky.cz>). (...) Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům)*“. Ze spisu je nesporné, že zmocněnec ve svých podáních adresovaných správnímu orgánu požádal o zasílání všech písemností na dvě rozdílné elektronické

pokračování

adresy, na adresu X, z níž byla odesílána veškerá podání stěžovatele, a na adresu X. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 – 26 uvedl, že „(ú)častník řízení (nebo jeho zástupce) může požádat o doručování na více než jednu elektronickou adresu, pokud jím uvedené důvody nasvědčují tomu, že to přispěje k urychlení řízení. Akceptuje-li správní orgán dvě různé elektronické adresy tím, že se na ně pokusí doručovat, pak je třeba ve vztahu k oběma zkoumat, zda byly splněny podmínky pro doručování poštou (§ 19 správního řádu z roku 2004).“ Ze spisu však neplyne, že by zmocněnec uvedl jakýkoli relevantní důvod pro doručování na obě adresy. Správní orgán doručoval pouze na prvně zmiňovanou elektronickou adresu, neboť měl za to, že na elektronickou adresu s diakritikou doručovat nelze. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní orgán má v zásadě možnost doručovat pouze na jednu z požadovaných adres, dospěje-li k závěru, že uvádění vícero adres má obstrukční charakter a doručování na všechny, případně na některé z nich nemůže přispět k urychlení řízení. Ze spisu však takový důvod zřejmý není, neboť doručování na elektronickou adresu s diakritikou je fakticky proveditelné, jak již bylo uvedeno shora. Důvod, pro který byla předmětná adresa vyloučena, tak nemá oporu ve skutečnosti a nelze jej jako takový přijmout. Důvodem nemůže být ani skutečnost, že k předmětné adrese nebyl vydán elektronický podpis, jak to uvedl krajský soud. Dle § 19 odst. 8 správního řádu totiž není nutné, aby bylo převzetí doručované písemnosti potvrzeno zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem z elektronické adresy, na kterou bylo doručováno, ale postačí, je-li převzetí potvrzeno zprávou podepsanou elektronickým podpisem adresáta odeslanou z jakékoli elektronické adresy. Z uvedeného tak plyne, že správní orgán neuvedl žádný relevantní důvod, proč se nepokusil doručit výzvu k odstranění vad podání na zmocněncem požadovanou adresu X. Jedná se tak rovněž o nesprávný procesní postup správního orgánu při doručování. V takovém případě je sporné také doručení výzvy k odstranění vad podání zmocněnci fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán bez náležitého důvodu postupoval v rozporu s § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 správního řádu.

Nejvyšší správní soud závěrem upozorňuje, že podle § 109 odst. 4 s. ř. s. části věty za středníkem je povinen zkoumat, zda řízení před krajským soudem netrpí některou z taxativně uvedených vad, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před krajským soudem takovou vadou trpí.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení ty osoby, jež byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o podání žaloby i o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 3 s. ř. s.).

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že žalobce nesplnil svou povinnost plynoucí z § 34 odst. 2 s. ř. s. a neoznačil pana S. jako osobu, která přichází v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, a krajský soud jej pak nevyrozuměl o probíhajícím řízení, ani jej nevyzval, aby oznámil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

V rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud žalobce v žalobě neoznačil osobu, o jejímž možném postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení

a vyzvat ji, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat. Nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a pro kterou je tedy nutno toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, publikovaném pod č. 1479/2008 Sb. NSS, pak bylo judikováno, že „*ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

Předmětem řízení před krajským soudem byl přezkum rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání pana S. Ačkolí se jednalo o rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí, jehož účastníkem byl stěžovatel, odvolání bylo posouzeno, jako by jej činil pan S. sám za sebe. Nelze mít pochyb o tom, že v daném případě svědčilo panu S. postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť je jisté osobou přímo dotčenou ve svých procesních právech a povinnostech vydáním (zrušením) napadeného rozhodnutí (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při zvažování toho, zda uvedený postup krajského soudu je, či není důvodem pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku, musel vycházet se závěrů vyslovených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, podle kterého ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s. v nyní účinném znění) nehovoří o vadě, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí, ale o vadě, která mohla takový vliv mít. Pro závěr o nutnosti aplikace citovaného ustanovení tedy postačí i důvodná pochybnost o zákonnosti napadeného rozhodnutí v příčinné souvislosti se zjištěnou vadou řízení. Rozsudek krajského soudu je tedy nutné zrušit také pro uvedené pochybení.

Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu a efektivitu dalšího procesního postupu přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť již v řízení před krajským soudem zde byly důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici, Praha 4.

pokračování

Důvodně vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele.

Náklady za zaplacené soudní poplatky tvoří částku ve výši 8000 Kč [1 x 3000 Kč za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a 1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 tohoto zákona].

Odměna za zastupování v řízení před krajským soudem byla určena podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „advokátní tarif“), ve vztahu ke čtyřem úkonům právní služby [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, sepis správní žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu a účast na jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozsudku dle § 11 odst. 2 písm. f)]; za úkony dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 3100 Kč a za úkon dle § 11 odst. 2 advokátního tarifu ve výši 1550 Kč, celkem tedy 10 850 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal za účelně vynaložený náklad jeden z požadovaných úkonů, a to další poradu s klientem, neboť jednak nebyla zástupcem doložena a ze spisu navíc není patrné, že by na jejím základě byl učiněn jakýkoli další relevantní úkon v řízení. K odměně za zastupování je nutno připočítat též náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele (režijní paušál), která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených úkonů, celkem 1200 Kč. Odměna za zastupování byla navýšena v souladu s § 14a advokátního tarifu o částku o částku 2530,50 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, jejíž sazba je 21%, a činí tak celkovou částku 14 580,50 Kč.

Odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za jeden úkon právní služby [sepis kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 3100 Kč. K odměně za zastupování je nutno připočítat též náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele (režijní paušál), která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Odměna za zastupování byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, a činí tak celkovou částku 4114 Kč.

Další náhrada výdajů zástupce pozůstává z náhrady za promeškaný čas a z cestovného za dostavení se ke krajskému soudu za účelem nahlížení do spisu dne 9. 3. 2015, za účelem jednání dne 13. 3. 2015 a za účelem vyhlášení rozsudku dne 18. 3. 2015.

Náhradu za promeškaný čas [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu] požadoval zástupce stěžovatele v rozsahu jedenácti hodin strávených cestou jednou z Prahy do Pardubic a zpět a dvakrát z Otmíče do Pardubic a zpět. Tento rozsah shledal Nejvyšší správní soud přiměřeným, zástupci proto náleží 2200 Kč jako náhrada za promeškaný čas, zvýšená o DPH ve výši 21% činí celkovou částku 2662 Kč.

Náhrada cestovních výdajů související s oběma cestami z Otmíče do Pardubic a zpět byla určena podle § 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, užitého podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. V případě cesty z Otmíče do Pardubic a zpět (k nahlížení do spisu a k vyhlášení rozsudku) se jedná o celkovou vzdálenost 664 km (4 x 166 km). Zástupce stěžovatele předložil technický průkaz vozidla, kterým cesty realizoval, tj. BMW 750 Li xDRIVE, registrační značka X, palivo: BA 91 B, spotřeba paliva pro kombinovaný provoz podle norem

Evropské unie 11,9 l na 100 km. K účelně vynaloženým nákladům patří základní náhrada ve výši 2456,80 Kč (vzdálenost 664 km x sazba 3,70 Kč za 1 km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 2836,70 Kč (vzdálenost 664 km x spotřeba 11,9 l/100 km x průměrná cena benzínu 95 oktanů 35,90 Kč/1 l). Náklady tak tvoří částku ve výši 5293,50 Kč. Náklady související s cestou vlakem na jednání z Prahy do Pardubic a zpět zástupce vyčíslil na 280 Kč. Cena za jednu cestu ve výši 140 Kč byla prokázána kopií obrazovky PC monitoru ohledně jízdného z Prahy do Pardubic a absolvování této cesty kopií potvrzení o zpoždění vlaku ve stanici Praha hl. n. Celková náhrada cestovního tak představuje částku ve výši 5573,50 Kč; zvýšená o DPH částku ve výši 6743,90 Kč.

Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 36 100,40 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu